

ЖИЛ ЛАФОРГ

ИГРЕ

ИГРЕ

Луна, луна ме опседа...
Лечи ли се таква беда?

Смрт? Зар мамурна у ормар
Пун космичких хлороформа?

Розето есхарних тмина
Базилике од тишина,

Отврдла у својој кости,
Док ме гуше самотности!

Да, да, сухо грло гнојиш;
А шта ако ме не подоји?...

Још ноћ, и моје лимунаде,
Утећи ће у смејаде,

Платонисти гордом ноша,
Лек за усхит пецароша!

Салве Регина, Крином света,
Ја мољцима бих да те длетам!

Да удов, љубим чанак цвељав,
Јована-кувар-крститеља!

Да те бар песмичак гушта
Пресели у моја уста!

Чак и риме зреле Луне,
Жалосно се, пусто, круне!

ЈАДИКОВКА О НОСТАЛГИЈАМА ПРЕТПОТОПНИМ

Сипе кише градом завет,
Злосити рутином кала,
Обед-балон идеала,
Тајно, лако, гуцну главе,
Идиличну плавет.

Јек вечерњи-примитиво!
Творницама, сутон плама,
Опор мир, породиљама,
Преко, шикне крик масивом,
Сладоблуђа живост!

Утања долина тмасто,
У распри са маком ноћним,
Сиса дете жар-зверкасто,
Сок кајсија сочних,

У знуру вечери кусне,
Вије гриву што сја кристал,
Облизује сласне усне,
Муси наша плодовишта,
Па сух убрус, чистар!

И мукло се уста шире,
Стрепни од звезде, начас,
Ко луде, љупке сатире,
Отме нас од раног плача,
Братствен хор крастача.

И лакне нас блажен ропец,
О, пред луну бујних данца,
Тамо, као камен топаз,
На тумбе, а смех нам транцав,
Тапшај шапца-лапца!

Сипе кише градом завет:
и бријемо наше кринке,
Тужном фраку, вечеринке,
Па међ деве тупоглаве,
Удах кретен-хаве.

РЕЧ ПРЕ КОНАЧЈА

Свемир?
– Срце моје
У покоје
Нетраг неми...

Стварно, изнад тераса земних,
Добро је без срца што је.

Жени?
– Смрт радо
Дадох
Души-сени...

Стварно, кад смо разнесвешћени,
Тиштени смо мање складом.

А, Снев?
– Добри друг
Док у круг
Не сконча пре...

Стварно, живот је прекратак зев,
Сан превише дуг.

Куда лено
Бело
Тело
Поверено?

Стварно, доба моје, куда лено
Бујно тело?

Како год,
Једно знамо,
Исти ход
Тамо-вамо...

Стварно, нек нада мном бди само,
Апсолутног милостиви свод.

ЈАДИКОВКА МАЈСКОГ ПРЕБОЛНИКА

Сазнали смо све те ствари тек после његове смрти.
Живот Паскалов – Мадам Перије

Мајски лежај, усидрен у болу што ме таре,
Јадам се деки својој, зурећ у плаве шаре,

Уморан од круга дана што сутони свој сат,
Од госпе што преко пута слуша пролазника бат:

Ако ме смрт дрешом круни у раку дубоку,
Хоће ли се вечерас указат на том окну?...

О, смрт, баш, смрт! У – никад више, у ништени мук,
У ноћ у којој ћукић хуче своје хука-бу!

У махнитој души мојој причине се роје!
И утања залутала у беспуте своје!

Колико вечери истих из мајског пих врча,
У равнодушју живота и бешћутности срца!

Осећам да лудим од те хрпе ситних беда,
Још један ми зреник оста да кроз њега гледам.

Која ме је икад снила? Кад бих знати мого!
Осмехну се душевно, а после, увек „збогом”,

Нит је видех, нити чух. И ето је, податно,
У душици својој везе узалудно платно;

Свежа свима, па изнова у сухости чисте,
Подозрива за друге, пред срозане Христе,

Ипак, благослов би био као свеже млеко,
Да осетим тих усана једрину и мекост!

Не оптужујем, ал могле би, неизбежно,
Да ми узму срце, чини ми се, вазда нежно...

Па зар није: још остаје нам, двојбе нема,
О, златно срце, препуно књижевних парфема,

Мозгу, скисељени, у алкохолу таштине!
Што у магле јутара незрелих ринеш...

И све моје зебљиве метафизикарије
Утонуше у кућне свагдање играрије;

Два, три, градска сплина, јад! Никад преко реке,
Бар годину ил две, у крајолике далеке...
О челом уронити у мора, у свитања
Жарка, крњити по мало сав шир мојих сања,

Бројати звонике, онда, врео, лећи, мекан,
Ослепљен белином кућа од кречњачког млека...

У Индијама сна и у тихостима Ганга,
Тушта мрежа viseћих, да имам шанк до шанка!

Сад јаје меко кувано, ноћно светло бледо,
Преболети је лудост – посве очигледно.

Превео с француског
Бојан Белка